

Neus Colet: mecanismes per a la memòria

La trajectòria de Neus Colet s'inicia l'any 1988 quan va presentar la seva primera exposició individual a la Galeria 491, un any després que es llicenciés en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. Des del primer moment, va manifestar una clara inclinació per l'escultura, primer amb la construcció de petits artefactes de ferro o fusta, artilugis lleugers i dibuixats a l'aire i amb peces mecàniques disfuncionals que més endavant es van anar depurant.

Inicialment, les seves construccions eren més aviat objectes poètics, resultat d'una somniadora que posa la imaginació al servei de la constant descoberta. Vivències infantils, nostàlgies passades, emocions acumulades, les obres d'aquesta primera etapa tenien un ressò autobiogràfic i eren de naturalesa íntima i introspectiva. Aquells enginys materialitzaven evocacions arqueològiques, remembrances de restes recuperades d'una cultura industrial extingida i es consolidaven com una veritat objectual. Una *suite* molt lliure, d'aspecte fràgil i flexible, realitzada amb un llenguatge fresc i espontani i amb una economia de recursos que conduïen a la part més íntima de l'artista.

Aquella iconografia lúdica de vessant arqueologista va donar pas a la valoració del volum i l'ocupació de l'espai, encara que sense desvincular-se del món de l'objecte. La necessitat d'utilitzar l'espai, definint-lo i metamorfosant-lo com a element decisiu de l'escultura, és una opció encara plenament actual en la seva creació. La inclinació de Colet per la construcció d'espais interiors a partir d'un mateix volum i per les estructures habitables, s'accentua progressivament. El que l'interessa és agafar un fragment d'espai, acotar-lo, transformar-lo i crear en ell nous espais interiors.

La duresa i la fredor minimalista van guanyant terreny i la geometria com a força orientadora i com a recorregut visual constitueix un acurat anàlisi de precisió. Són escultures contundents, estructurades amb un rigorós ordre, compensació i repetició d'elements fins a crear espais diferents, gràcies a un equilibri harmònic entre ple i buit. Una sèrie d'escultures que ofereixen la possibilitat de ser transitades per la mirada, gràcies a les seves obertures que ens recorden portes i finestres. I no només per la mirada sinó també a ser viscudes i habitades, ja que la seva escultura tendeix a formes arquitectòniques que, moltes vegades, arriben a imposar-se a gran escala.

Alguns dels elements constitutius d'aquells artefactes com ara els engranatges, les politges o les rodetes perviuen en l'obra recent, no solament en la pràctica escultòrica sinó també en l'obra gràfica amb la que ha investigat i experimentat extensament fins al punt de fusionar tècniques com les arts del gravat amb la fotografia. En els treballs gràfics, les mateixes estructures geomètriques -sobretot quadrades- que es donen en les propostes tridimensionals i que apareixen en els buits que s'obren en els volums cúbics, ordenen la composició a manera de forats o finestres que emmarquen els mecanismes o fragments d'aquests.

Pel que fa a l'actual obra tridimensional, la força de les construccions (cubs i cilindres) pren gran protagonisme. Masses pesades de ciment encotillades per carcasses de ferro o peces completament metàl·liques deixen obertures per guardar els petits mecanismes com si de reliquiari es tractessin. Diminuts engranatges i dispositius que, a mesura que passa el temps, es van despellant fins a esdevenir esquemes -a voltes gràfics- del que havien estat fins aleshores. És com si aquests contenidors, de semblança industrial, haguessin de preservar gelosament per a la memòria unes valuoses joies que en un moment o altre s'hauran de recuperar.

CONXITA OLIVER

Membre de l'Associació Catalana de Crítics d'Art

